

АЛЬФРЕД АДЛЕР

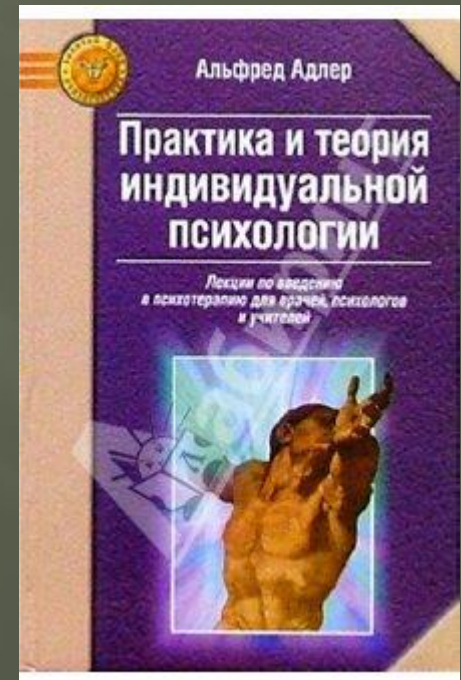

7 лютого 1870 – 28 травня 1937

Біографія

Австрійський психолог, психіатр і мислитель, один з попередників неофрейдизму, творець системи індивідуальної психології.

Альфред був третім з шести дітей в небагатій єврейській родині. Він завзято боровся зі своєю фізичною слабкістю. Коли тільки це було можливо, юний Альфред бігав і грав з іншими дітьми. Здавалося, він знаходив серед друзів то почуття рівності і самоповаги, якого був позбавлений в дома.

У п'ять років він перехворів важкою пневмонією.

Лікар вважав випадок безнадійним, але інші й доктор його врятував.

Після цієї історії Адлер вирішив стати лікарем.

В юності він дуже любив читати. Згодом гарне знайомство з літературою, Біблією, психологією і німецькою класичною філософією принесло йому популярність у віденському суспільстві.

У 18 років Адлер поступив у Віденський університет у відділення медицини. В університеті він зацікавився ідеями соціалізму і брав участь в декількох політичних зборах. На одних із них він зустрів свою майбутню дружину Раїсу Епштейн, російську студентку, яка вчилася в університеті.

Подальше життя

- У 1901 році Адлер, що подає надії молодий лікар, активно захищав у пресі нову книгу Фрейда «Тлумачення сновидінь».
- У 1907 році Адлер опублікував книгу «Дослідження неповноцінності органів» .
- 1910- Президент Віденського психоаналітичного суспільства.
- У 1912 році опублікував роботу «Про нервовий характер».
- У 1926 році Адлер отримав запрошення зайняти посаду професора Колумбійського університету в Нью-Йорку.
- У 1928 році він побував у США, де читав лекції в Новій школі соціальних досліджень у Нью-Йорку. Став співробітником Колумбійського університету.
- У 1932 році Адлер остаточно переїжджає в США. В останні роки свого життя він активно займався лекційною діяльністю в багатьох вищих навчальних закладах Заходу. 28 травня 1937, приїхавши в Абердин (Шотландія) для читання серії лекцій, в інсподівано помер від серцевого нападу у віці 67 років. Похований в Абердині.

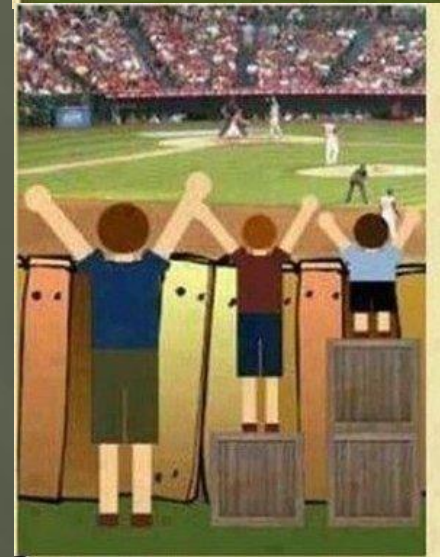
Черга народження та стиль життя людини

Згідно Адлеру, положення первістка завидне, поки він - єдина дитина, «центр Всесвіту» у своїй родині.

Старші діти прагнуть до досконалості, успіху і найчастіше досягають його.

Вони серйозні, уперті, відповідальні, причому почуття відповідальності може бути завищеним: в наслідок цього старша дитина іноді перетворюється в глибоко тривожну особистість.

- Первісток (старша дитина) - в сім'ї швидше консервативний, прагне до влади і схильний до лідерства. Він часто - хранитель сімейних установок і моральних стандартів.
- Єдина дитина - залежність і егоцентризм (часто труднощі у взаєминах з однолітками).
- Друга (середня) дитина - Ситуація стимулює її побивати рекорди старшого - змагається із старшим і честолюбна (Адлер - теж середня дитина в сім'ї).
- Остання (наймолодша) - У неї висока мотивація перевершити старших братів чи сестер.

Розуміння життєвого стилю людини на матеріалі її ранніх спогадів

Психолог Адлер пропонує свою типологію варіантів життя:

- Бере. Це люди-паразити. Вони пасивні і прагнуть жити за чужий рахунок.
- Керуючий. Це егоїстичні люди, їх активність спрямована не на користь для суспільства і оточуючих, а на задоволення тільки власних потреб.
- Уникаючий . Можна було б говорити про наявність у людей такого типу інтересу до інших, проте він зовсім непомітний через їх пасивність.
- Соціально-корисний. За Адлером, це зріла людина. Вона втілює в собі активність, спрямовану на соціально-корисні цілі

Альфред Адлер вважав ранні спогади вкрай важливими. Він погоджувався з Фрейдом в тому, що неважливо, чи відповідають вони реальним фактам чи ні. Проте Адлер фокусувався на аналізі тих сюжетів, представлених у маніфестному змісті. Саме в дитинстві, на його думку, і формується життєвий стиль - інтегрований стиль пристосування до життя і взаємодії з нею. Любов, дружбу і роботу А. Адлер називає основними життєвими завданнями, з якими стикається людина, що визначені умовами людського існування і дозволяють підтримувати і розвивати людину.

Вплив особистісної неповноцінності, гіперопіки та відкидання

Адлер думав, що почуття неповноцінності бере початок у дитинстві. Він пояснював це таким чином: дитина переживає дуже тривалий період залежності, коли він абсолютно безпорадна і, щоб вижити, повинна спиратися на батьків. У результаті з'являється комплекс неповноцінності - перебільшене почуття власної слабкості й несаможитності.

Адлер розрізняв три види страждань:

- неповноцінність органів;
- надмірна опіка (гіперопіка);
- відкидання батьків.

